

Sygn. akt: II C 1313/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla W. M. w W., II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Niewiadomski

Protokolant: Klaudia Majsterek

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2018 roku w W. na rozprawie

sprawy z powództwa R. P.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

sprzeciwu pozwanego od wyroku zaocznego z dnia 7 września 2016 roku

I. uchyla wyrok zaoczny z dnia 7 września 2016 roku;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwu (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda R. P. kwotę 3.000 (trzy tysiące) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 30 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

IV. zasądza od pozwanego Towarzystwu (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda R. P. kwotę 1.358,50 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych i pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje ściągnąć od powoda R. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla W. M. w W. kwotę 483,31 zł (czteryście osiemdziesiąt trzy złote i trzydzieści jeden groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

VI. nakazuje ściągnąć od pozwanego Towarzystwu (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla W. M. w W. kwotę 483,31 zł (czteryście osiemdziesiąt trzy złote i trzydzieści jeden groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt II C 1313/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 marca 2016 roku (data prezentaty) powód R. P. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 6.000 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 listopada 2015 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez powoda krzywdę. Żądanie pozwu obejmowało także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 18 września 2015 roku w R. doszło do wypadku drogowego spowodowanego przez A. G. – kierowcę samochodu osobowego O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej przez pozwanego. Sprawca naruszył zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego w ten

sposób, że podczas zawracania zjechał drogę powodowi jadącemu motocyklem marki K., o numerze rejestracyjnym (...). Powód, chcąc uniknąć czołowego zderzenia z samochodem sprawcy, wjechał na chodnik, przez co z dużą prędkością uderzył w betonowy słup i upadł wraz z motocyklem na lewą stronę.

W wyniku zdarzenia powód doznał urazów w postaci stłuczenia kręgosłupa szyjnego, kolana prawego oraz palca trzeciego dłoni prawej z otarciami skóry. Z powodu dolegliwości bólowych żeber, zgodnie z zaleceniami lekarzy powód nie mógł podejmować wysiłku fizycznego przez dwa tygodnie oraz przyjmował środki przeciwbólowe. Ponadto miał znaczne problemy z poruszaniem palca trzeciego dłoni prawej oraz kolanem i głową, co znacznie utrudniało mu normalne funkcjonowanie i pogorszyło komfort jego życia. Wypadek spowodował znaczne obniżenie jakości jego życia, ponadto doznał on także urazu w sferze psychicznej. Od dnia wypadku powód odczuwa silny lęk i nadwrażliwość emocjonalną związaną z poruszaniem się pojazdami mechanicznymi oraz problemy ze snem, przygnębienie i pesymizm w myśleniu.

W trakcie przeprowadzonego przez pozwanego postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel potwierdził co do zasady swoją odpowiedzialność cywilną za zdarzenie i wypłacono powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 1.000 złotych (pозew k. 1 - 4).

W dniu 7 września 2016 roku Sąd Rejonowy dla W. M. w W. wydał wyrok zaoczny uwzględniający w całości roszczenie powoda. (wyrok zaoczny k. 44). Pozwany w sprzeciwie od wyroku zaocznego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wniosło o jego uchylenie i oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Zdaniem pozwanego dochodzona przez powoda kwota 6000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę przedstawia nadmierną wartość w stosunku do stopnia doznanej krzywdy i okoliczności zaistniałych w niniejszej sprawie. Zdaniem powoda przyznana powodowi na etapie likwidacji szkody kwota 1000 złotych tytułem zadośćuczynienia jest odpowiednia.

W ocenie pozwanego obecne żądania powoda są nieudowodnione i nadmierne, gdyż sam wypadek nie spowodował istotnych zmian w jego życiu. Pozwany wskazał, że w związku ze stwierdzonymi u powoda urazami i związanymi z nimi dolegliwościami bólowymi, powodowi zalecono stosowanie środków przeciwbólowych. Leczenie zostało w pełni zakończone. Zdaniem pozwanego nie udowodniono również w żaden sposób, iż w wyniku zdarzenia doznał urazu w sferze psychiki. W dalszej części pisma powołano także orzecznictwo sądowe dotyczące spraw o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, mające potwierdzać trafność twierdzeń pozwanego (sprzeciw k. 50-53v).

Na kolejnych rozprawach strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie (protokół k. 68-70; k. 120; k. 129).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 września 2015 roku, około godziny 7:45, R. P. jechał motocyklem marki K. ulicą (...) w R.. W pewnym momencie A. G. - kierujący samochodem osobowym O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i podczas cofania zjechał mu drogę. R. P. chcąc uniknąć zderzenia zjechał na chodnik i uderzył w znajdujący się tam słup betonowy. Kierujący motocyklem R. P. poruszał się z niewielką prędkością, tj. około 40 km/h. W wyniku zderzenia ze słupem R. P. przewrócił się wraz z motocyklem. Sprawca zdarzenia - kierujący samochodem O. (...) A. G. - miał zawartą z Towarzystwem (...) z siedzibą w W. umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Umowa obowiązywała w okresie od 21 lipca 2015 roku do 20 lipca 2016 roku i była potwierdzoną polisą nr (...) (zeznania R. P. k. 68-68v; notatka urzędowa k. 14-15; akta szkody).

Po potrąceniu R. P. sprawca wypadku zatrzymał się. Na miejsce zdarzenia zostali wezwani funkcjonariusze Policji (notatka urzędowa Policji k. 13 - 14; zeznania R. P. k. 68-68v; zeznania świadka D. P. k. 69-70).

Na skutek wypadku R. P. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia klatki piersiowej po stronie prawej, stłuczenia kręgosłupa szyjnego, stłuczenia kolana prawego i stłuczenia palca trzeciego prawej dłoni. Został wstępnie opatrzony w poradni chirurgicznej. Następnie po dwóch dniach, tj. 20 września 2015 roku, udał się do szpitalnego oddziału ratunkowego w R., gdzie stwierdzono brak wskazań do jego hospitalizacji. Jego uraz został zakwalifikowany symbolem **S20.8** – powierzchwy uraz klatki piersiowej¹. Zakazano jedynie wysiłku fizycznego przez dwa tygodnie i zalecono używanie leku przeciwbólowego K.. Jego wizyta w szpitalu trwała od godz. 19:17 do 19:39 (historia choroby k. 15 – 16; karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 17).

Przez okres około miesiąca R. P. odczuwał dolegliwości bólowe klatki piersiowej, kręgosłupa szyjnego, kolana, palca trzeciego prawej ręki. W związku z tym przyjmował okresowo leki przeciwbólowe, których koszt wyniósł 100 złotych. Przebyte urazy nie wyczerpują definicji długotrwałego lub trwałego uszczerbku na zdrowiu (opinia biegłego k. 93-95).

Obecnie R. P. nie odczuwa żadnych dolegliwości bólowych związanych z doznanymi obrażeniami. Wypadek wpłynął jednak na jego stan emocjonalny i jakość jego życia. Przez okres kilku tygodni nie mógł on wykonywać dotychczasowych aktywności związanych z codziennym życiem, miał problemy ze snem, nie mógł kontynuować poszukiwań pracy (dokumentacja medyczna k. 15-17; opinia biegłego k. 93-95; zeznania świadka k. 69-70).

Pismem z dnia 22 października 2015 roku R. P. zgłosił szkodę ubezpieczycielowi sprawcy zdarzenia drogowego w 18 września 2015 roku (zgłoszenie szkody k. 18 – 25). Towarzystwo (...) z siedzibą w W. uznało swoją odpowiedzialność wobec R. P. za przedmiotowy wypadek i decyzją z dnia 20 stycznia 2016 roku przyznało na jego rzecz zadośćuczynienie za krzywdę w łącznej kwocie 1.000 złotych (decyzja k. 31).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przytoczone w jego opisie dowody z dokumentów, a także na podstawie dowodów z zeznań świadka oraz opinii biegłego sądowego. W odniesieniu do dokumentów, które zostały przedłożone w formie zwykłych kserokopii czy wydruków, strony nie zakwestionowały rzetelności ich sporządzenia ani nie żądały złożenia przez stronę przeciwną ich oryginałów (zgodnie z art. 129 kpc). Podobnie Sąd badając te dokumenty z urzędu, nie dopatrył się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie jakichkolwiek wątpliwości co do ich wiarygodności i mocy dowodowej, dlatego stanowiły podstawę dla poczynionych w sprawie ustaleń.

Zakres obrażeń doznanych przez powoda wskutek wypadku, a także jego aktualny stan zdrowia, konsekwencje wypadku dla jego zdrowia Sąd ustalił także w oparciu o opinię biegłego sądowego lek. med. W. S. (opinia biegłego k. 94-95). W ocenie Sądu opinia ta w powyższym zakresie została sporządzona w sposób rzetelny i kompetentny, a w konsekwencji - stanowi pełnowartościowy materiał dowodowy w niniejszej sprawie. Rzetelność powyższej opinii i prawidłowość zawartych w niej danych i wniosków nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu (pismo przygotowawcze k. 123 – 124). Strony postępowania nie wniosły także o przesłuchanie w/w biegłego na rozprawie czy też zlecenie sporządzenia przez biegłego opinii uzupełniającej na określoną okoliczność. Dodatkowo strony nie wniosły i nie wykazały, iż zasadne byłoby dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lub instytutu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie. Zgodnie z art. 347 kpc po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Wobec powyższego, po ponownym rozpoznaniu sprawy na skutek złożenia sprzeciwu przez stronę pozwaną, Sąd w punkcie I wyroku uchylił wyrok zaoczny z dnia 7 września 2016 roku i orzekł o żądaniu pozwu.

Należy wskazać iż podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia podjętego w niniejszej sprawie stanowił materiał procesowy (tzn. fakty i dowody) zebrany w toku postępowania, o czym przesądza treść art. 316 § 1 i art. 328 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku – Kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz. U. z 2018 roku, poz. 1360 ze zm., powoływany dalej w skrócie jako kpc). Jednak zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku – Kodeks cywilny (tj. Dz. U. z 2018 roku, poz. 1025, powoływany dalej w skrócie jako kc) oraz art. 232 kpc to strony

obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyższe przepisy stanowią normatywną podstawę zasady kontrydiktoryjności, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania, do nich należy gromadzenie materiału i wreszcie to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76, str. 37).

Na gruncie niniejszej sprawy okoliczności wypadku powoda z dnia 18 września 2015 roku i jego przyczyny były w zasadzie bezsporne. Pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. w sprzecznie od wyroku zaoczego zakwestionował co do zasady swojej odpowiedzialności względem powoda za następstwa wypadku z dnia 18 września 2015 roku. Analizując materiał dowodowy należy jednak stwierdzić, iż stanowisko to było pobawione racjonalnych podstaw.

Treść dołączonych akt szkody potwierdza w sposób niebudzący wątpliwości, iż sprawca szkody z dnia 18 września 2015 roku posiadał z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, stwierdzoną polisą nr (...). **Fakt przyznania tej odpowiedzialności w sposób jednoznaczny potwierdzają dwie decyzje pozwanego: z dnia 21 grudnia 2015 roku, znak: DLS/ŁD/6380/15/PL** (k. 30) oraz **z dnia 20 stycznia 2016 roku, znak: DLS/ŁD/7390/15** (k. 31). Wynika z nich wyraźnie, iż dotyczą zdarzenia z 18 września 2015 roku. Bezsporny między stronami był także fakt, iż pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 1.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z tego wypadku.

Zasadnicze rozbieżności budziły natomiast zakres obrażeń odniesionych przez powoda wskutek wypadku, aktualny stan jego zdrowia i wpływ zdarzenia na funkcjonowanie powoda w sferze fizycznej i emocjonalnej, uzasadniające wypłatę zadośćuczynienia w żądanej wysokości, tj. 6.000 złotych. Tym samym ostatecznie przedmiotem sporu były powyższe zagadnienia, albowiem zdaniem pozwanego wypłacona już przez niego na rzecz powoda kwota w wysokości 1.000 złotych wyczerpuje w całości jego roszczenia z tytułu zadośćuczynienia.

Zgodnie z art. 436 § 1 kc samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność cywilną za wyrządzone szkody na zasadzie ryzyka. Z całokształtu materiału dowodowego niniejszej sprawy wynika jednoznacznie, iż winę za spowodowanie wypadku z dnia 18 września 2015 roku ponosi A. G., a zatem jego odpowiedzialność na podstawie powyższych przepisów jest oczywista i nie budzi żadnych wątpliwości.

Poza sporem pozostawało także to, iż powyższe zachowanie A. G., stanowiło czyn niedozwolony, którego popełnienie skutkuje odpowiedzialnością cywilnoprawną pozwanego jako ubezpieczyciela sprawcy wypadku, wobec poszkodowanego w wyniku tego zdarzenia powoda. Odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku z dnia 18 września 2015 roku ma swoją podstawę w przepisach art. 9 ust. 1, art. 9a oraz art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U. z 2018, poz. 473 ze zm.).

Stosownie do art. 822 kc, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 kc). Wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 kc. Poszkodowany może zgłosić swoje roszczenie albo wobec sprawcy szkody, albo też bezpośrednio wobec zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 w/w ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Podstawę prawną żądania powoda w zakresie zadośćuczynienia pieniężnego stanowił art. 444 kc w związku z art. 445 § 1 kc. Stosownie do pierwszego z powołanych przepisów, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Natomiast zgodnie z art. 445 § 1 kc, w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może także przyznać poszkodowanemu **odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę**. Chodzi tu zarówno o krzywdę

rozumianą jako cierpienie fizyczne, jak i cierpienie natury psychicznej. Oznacza to, iż zadośćuczynienie może być przyznane tylko w przypadkach ściśle określonych w ustawie.

Ustalenie istnienia krzywdy i jej zakresu ma podstawowe znaczenie dla określenia „odpowiedniej sumy”, która miałaby stanowić jej pieniężną kompensatę. Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy za konieczne uważa się uwzględnienie: rodzaju naruszonego dobra, zakresu (natężenia i czas trwania) naruszenia, trwałości skutków naruszenia i stopnia ich uciążliwości, a także stopnia winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia (podobnie uznał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 20 kwietnia 2006 roku, IV CSK 99/05, LEX nr 198509; w wyroku z 1 kwietnia 2004 roku, II CK 131/03, LEX nr 327923; w wyroku z 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 283/80, OSN 1981, nr 5, poz. 81; oraz w wyroku z 9 stycznia 1978 roku, IV CR 510/77, OSN 1978, nr 11, poz. 210). Nie dający się wymierzyć charakter krzywdy sprawia, że ustalenie jej rozmiaru oraz wysokości zadośćuczynienia zależy od oceny Sądu.

Spowodowanie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia jest najczęstszą podstawą żądania zadośćuczynienia za krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić jednorazową rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego.

W doktrynie i judykaturze przyjmuje się wyłącznie kompensacyjny charakter ochrony majątkowej, która jest udzielana pokrzywdzonemu i nie dopuszcza się przypisywania jej funkcji represyjnych. Kompensata majątkowa służyć ma przewycięzeniu przykrych doznań, ma na celu udzielenie pokrzywdzonemu należytej satysfakcji moralnej w postaci uznania jego krzywdy wyrokiem sądu, ale także zobowiązanie do świadczenia pieniężnego, które pozwala na pełniejsze zaspokojenie potrzeb i pragnień pokrzywdzonego. Istotne znaczenie dla określenia odpowiedniej sumy, która miałaby stanowić jej pieniężną kompensatę jest ustalenie istnienia krzywdy i jej rozmiarów.

Jednak określając wysokość „odpowiedniej sumy” (art. 445 § 1 kc), Sąd powinien niewątpliwie kierować się celami oraz charakterem zadośćuczynienia i uwzględnić wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej szkody niemajątkowej. Podstawowe znaczenie musi mieć rozmiar doznanej krzywdy, o którym decydują przede wszystkim takie czynniki, jak rodzaj uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia, ich nieodwracalny charakter polegający zwłaszcza na kalectwie, długotrwałość i przebieg procesu leczenia, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, wiek poszkodowanego i jego szanse na przyszłość oraz poczucie nieprzydatności społecznej. Istotne kryteria przy ustalaniu „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia to: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości fakt wyrządzenia powodowi krzywdy przez osobę, za którą cywilną odpowiedzialność ponosi pozwany. Zarówno cierpienia fizyczne, związane z bólem towarzyszącym R. P. przez kilka miesięcy od dnia wypadku, stres, jaki wystąpił bezpośrednio po zdarzeniu, utrudniające codzienne funkcjonowanie, powinny zostać odpowiednio zrekompensowane. Krzywda, za którą Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią kwotę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego, obejmuje bowiem zarówno cierpienia fizyczne, jak i cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. wyłączenia z normalnego życia itp. (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 20 marca 2002 roku, V CKN 909/00, Prok.i Pr.-wkł. (...), oraz w wyroku z 3 lutego 2000 roku, I CKN 969/98, LEX nr 50824). Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Kompensacyjny charakter zadośćuczynienia ma polegać na wynagrodzeniu krzywdy, tak aby zatrzeć lub co najmniej złagodzić odczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną (vide: uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNC 1974/9/145).

Sąd poddał wnikliwej analizie wysokość żadanego zadośćuczynienia, określoną przez stronę powodową na kwotę 6.000 złotych w kontekście i poprzez pryzmat wszystkich wskazanych wyżej kryteriów. Zważyć przy tym należy, iż jeszcze przed procesem pozwany wypłacił na rzecz powoda z powyższego tytułu kwotę 1.000 złotych. W ocenie Sądu kwota 6.000 złotych, której dodatkowego zasądzenia tytułem zadośćuczynienia domagał się powód, była w okolicznościach niniejszej sprawy zdecydowanie zbyt wygórowana, zwłaszcza mając na względzie fakt, iż poszkodowany nie odczuwa obecnie żadnych dolegliwości i powrócił do pełnej sprawności i aktywności życiowej.

Jednocześnie oceniając zasadność przyznania zadośćuczynienia i jej wysokość Sąd miał oczywiście na uwadze fakt, iż zderzenie ze słupem i upadek na chodnik wraz z motocyklem, z powodu zajechania drogi jadącemu motocyklem poszkodowanemu przez kierującego samochodem sprawcę zdarzenia, potencjalnie było bardzo niebezpieczne i mogło skutkować doznaniem przez powoda znacznie poważniejszych urazów.

Przy ustalaniu rozmiaru krzywdy poniesionej przez powoda Sąd miał na uwadze, że skutki wypadku nie miały dla R. P. charakteru trwałego, nie doznał on trwałego uszczerbku na zdrowiu. Wszelkie dolegliwości – fizyczne i psychiczne, z czasem ustąpiły.

Rozważając rozmiar cierpienia, jakich doznał powód wskutek wypadku, Sąd wziął pod uwagę fakt, iż dolegliwości bólowe związane ze stłuczeniem klatki piersiowej, kręgosłupa szyjnego, kolana prawego oraz palca trzeciego ręki prawej znacznie utrudniły normalne funkcjonowanie powodowi, a wręcz uniemożliwiły mu wykonywanie codziennych czynności przez okres około dwóch miesięcy od wypadku. Ponadto uwadze Sądu nie uszło, iż uraz psychiczny, jakiego powód doznał w związku z przedmiotowym wypadkiem, w pewnym stopniu zwiększa rozmiar doznanej przez niego krzywdy.

Należy wskazać, iż wypadek jakiego doznał powód z pewnością stanowił pewien wstrząs – powód prawidłowo poruszał się na drodze z dozwoloną prędkością i miał pełne prawo oczekiwać tego samego zachowania od innych uczestników ruchu. Mimo tego w chwilę później, na skutek naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez kierującego samochodem i chcąc uniknąć bezpośredniego zderzenia z nim, uderzył w betonowy słup i upadł na chodnik, co mogło skończyć się tragicznie. Poszkodowany niewątpliwie doznał w związku z wypadkiem silnego stresu i w późniejszym okresie odczuwał lęk i nadwrażliwość związaną z poruszaniem się pojazdami mechanicznymi oraz bezsenność.

Z drugiej strony Sąd miał na względzie, iż powód dopiero po dwóch dniach udał się do szpitalnego oddziału ratunkowego w R., gdzie stwierdzono brak wskazań do jego hospitalizacji. Jego wizyta w szpitalu trwała zaledwie 22 minuty, a jego uraz został zakwalifikowany jako powierzchowny uraz klatki piersiowej. Zakazano mu jedynie wysiłku fizycznego przez dwa tygodnie i zalecono używanie leku przeciwbólowego Ketonal. Należało także mieć na względzie młody wiek powoda i wynikającą z tego zdolność organizmu człowieka do szybkiej regeneracji.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, że kwota w łącznej 4.000 złotych z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego stanowi kwotę adekwatną do krzywdy doznanej przez R. P. wskutek wypadku z dnia 18 września 2015 roku. Mając na względzie fakt, iż pozwany dokonał już wcześniej na jego rzecz wypłaty kwoty 1.000 złotych z powyższego tytułu, Sąd na podstawie przepisów art. 444 kc w związku z art. 445 § 1 kc zasądził w niniejszym procesie na rzecz powoda pozostałą część należnego mu zadośćuczynienia, tj. kwotę 3.000 złotych (punkt **II** sentencji wyroku). W ocenie Sądu, zasądzona na rzecz powoda kwota jest utrzymana w rozsądnych granicach, w żadnej mierze nie spowoduje jego nieuzasadnionego wzbogacenia i znajduje odniesienie do aktualnej stopy życiowej społeczeństwa. Dodatkowo będzie stanowić dla powoda ekonomicznie odczuwalną wartość, pozwalającą na złagodzenie doznanej krzywdy. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu (punkt **III** sentencji wyroku).

Od zasądzonej należności głównej z tytułu zadośćuczynienia Sąd zasądził ponadto ustawowe odsetki za okres od dnia 30 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, w pełni uwzględniając żądanie pozwu w tym zakresie.

Powód powiadomił pozwanego o doznanej szkodzie kierując do niego pismo z dnia 22 października 2015 roku zawierające zgłoszenie szkody wraz z wnioskiem o jej likwidację, które pozwany otrzymał najpóźniej w dniu 30 października 2015 roku (pismo powoda k. 18-15, pismo pozwanego k. 26-27). W ocenie Sądu datę wymagalności powyższego roszczenia należy określić z uwzględnieniem 30-dniowego terminu, o którym mowa w 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Biorąc zatem pod uwagę datę odebrania zgłoszenia szkoda - pierwsze pismo pozwanego jest opatrzone datą 30.10..2015 (k. 26) i wniosku o jej likwidację, przedmiotowe roszczenie stało się wymagalne po upływie kolejnych 30 dni kalendarzowych, tj. w dniu 29 listopada 2015 roku. Od dnia następnego pozwany pozostawał już w opóźnieniu w zapłacie powyższego świadczenia, co uzasadnia zasądzenie od niego od tej daty na rzecz powoda odsetek z tego tytułu. Zgodnie bowiem z art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania (pkt IV sentencji) stanowił art. 100 kpc, zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub **stosunkowo rozdzielone**. Powyższy przepis ustanawia m.in. zasadę **stosunkowego rozdzielania kosztów procesu** której istota polega na tym, że każda ze stron ponosi koszty procesu w takim stopniu, w jakim przegrała sprawę.

W ocenie Sądu strona powodowa wygrała niniejszą sprawę w 50%. Ocena stosunku wygrania sprawy przez powoda ma swoje uzasadnienie w zakresie relacji pomiędzy kwotą dochodzoną, a ostatecznie zasądzoną przez Sąd, gdyż domagał się on zasądzenia kwoty 6.000 złotych, podczas gdy Sąd uwzględnił jego żądanie w zakresie kwoty 3.000 złotych. Zatem w proporcjach odpowiadających takiemu stosunkowi strony powinny obciążać koszty całego procesu.

Koszty postępowania poniesione w niniejszej sprawie przez powoda wyniosły 2.717 złotych i złożyły się na nie: opłata uiszczona od pozwu w wysokości 300 złotych (potwierdzenie wpłaty k. 9), koszt wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 2.400 złotych oraz uiszczona opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych (potwierdzenie przelewu k. 11).

Ustalając wysokość przyznanych kosztów poniesionych przez powoda reprezentowanego przez pełnomocnika będącego radcą prawnym Sąd miał na uwadze przede wszystkim art. 109 § 2 kpc w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2018 roku, poz. 265 ze zm.), zgodnie z którym przy określaniu wysokości wynagrodzenia sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika oraz czynności podjęte przez niego w sprawie, a także charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Natomiast stosownie do § 2 pkt 4 w/ w rozporządzenia – w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa - stawka minimalna przy wartości przedmiotu sprawy do 10.000 złotych wynosiła 2.400 złotych.

Zatem łącznie wysokość kosztów poniesionych w sprawie wynosiła 2.717 złote. Jak wynika z porównania wartości uwzględnionej powództwa do żądanej, powód wygrał proces w 50%, natomiast Sąd uwzględnił żądanie w zakresie kwoty 3.000 złotych. Z tego względu pozwany powinien uiścić na rzecz powoda 1.358,50 złotych, co znalazło odzwierciedlenie w punkcie IV sentencji wyroku. Z uwagi na treść art. 348 kpc nie była uwzględniana w rozliczeniu kosztów procesu uiszczona przez pozwanego opłata sądowa od sprzeciwu od wyroku zaocznego w wysokości 150 złotych (potwierdzenie przelewu k. 55; dowód wpłaty k. 58). Zgodnie z powołanym przepisem koszty rozprawy zaocznej i sprzeciwu ponosi pozwany

Zgodnie z art. 83 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2018 roku, poz. 300 ze zm., powoływana dalej w skrócie jako uksc), jeżeli przepisy ustawy przewidują obowiązek działania i dokonywania czynności połączonej z wydatkami z urzędu, sąd zarządzi wykonanie tej czynności, a kwotę potrzebną na ich pokrycie wykląda tymczasowo Skarb Państwa. W orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113 uksc.

W niniejszej sprawie został dopuszczony dowód z opinii biegłego, którego wynagrodzenie w kwocie 816,63 złotych zostało częściowo tymczasowo wypłacone z środków Skarbu Państwa (postanowienie k. 97-99; polecenie wypłaty k. 102). Dodatkowo ze środków Skarbu Państwa wypłacono świadkowi D. P. tymczasowo kwotę 150 złotych tytułem zwrotu kosztów podróży (postanowienie k. 72-73; polecenie wypłaty k. 114). Łącznie koszty te – poniesione tymczasowo z sum Skarbu Państwa, wyniosły więc 966,63 złotych.

W związku z tym, na podstawie w/w przepisów, w punkcie **V** wyroku Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla W. M. w W. od powoda kwotę 483,31 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa (tj. $966,63 \times 50\% \approx 483,31$). Ponadto, w oparciu o powyżej wskazane przepisy, Sąd w punkcie **VI** wyroku nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla W. M. w W. od pozwanego kwotę 483, 31 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa. Stosunek obciążenia kosztami poniesionymi przez Skarb Państwa jest proporcjonalny do stopnia uwzględnienia żądań stron, tj. wygrania i przegrania sprawy ($966,63 \times 50\% = 483,31$ złotych).

Mając na uwadze wszystkie przedstawione powyżej okoliczności faktyczne i rozważania prawne, Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
2. wezwać B. G. do wykazania umocowania do działania w imieniu pozwanego poprzez złożenie pełnomocnictwa – w terminie 7 dni pod rygorem zwrotu jego wniosku o doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem;
3. akta przedstawić sędziemu – referentowi po uzupełnieniu braków wniosku o uzasadnienie, dołączeniu zwrotnego potwierdzenia odbioru lub za 30 dni.

1 Klasyfikacja ta wynika z załącznika 1 do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 22 listopada 2013 roku w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (tj. Dz.U. z 2017 roku, poz. 2295 ze zm.)